

er det, at man gennemfører en Sag om Efteraaret, efter at man ikke har kunnet gennemføre den om Sommeren, dog til at bære.

Det ærede Medlem Hr. Korsgaard, som naturligvis ser tilbage paa sit Samarbejde med Venstre med varme Følelser, ser fremad mod en Tid, hvor dette Samarbejde genopstaar, med saa varme Forhaabninger, at han, da han skulde skildre den Valutaordning, som han var imod, samtidig maatte give Venstre den Opmuntring at sige, at naar der endelig var blevet gennemført en Ordning, var det Venstres Ordning; selv om det ærede Medlem kritiserer Ordningen, er der jo en Venlighed i, at han siger, at det var dog Venstre, som gennemførte denne i Parentes bemærket umulige Ordning. Hvorledes nu Forholdet er med dette, skal jeg ikke komme meget ind paa. Jeg skal kun med Hensyn til de Konservative sige, at hvem de udlægger som de egentlige Ophavsmænd til Ordningen, er nu saadan, som Hovedet sidder paa dem. Jeg erindrer, at i lang Tid erklærede „Berlingske Tidende“, at denne Ordning var Madsen-Mygdals, og saa pludselig læste jeg en Dag i „Berlingske Tidende“ en Artikel, hvori der stod: Valutaordningen er paa ingen Maade Madsen-Mygdals, i hvert Fald ikke i tilnærmelsesvis saa høj Grad, som den er den radikale Ordfører Hr. Rodes Ordning. Dette varede imidlertid ikke mere end et Par Maaneder, for da Hr. Madsen-Mygdal gik ud af Landstinget, blev han angrebet, fordi han forlod den Valutaordning, som var hans, og som han havde gennemført. Med andre Ord, med Hensyn til dette Spørgsmaal siger de Konservative, hvad der passer dem i Øjeblikket.

Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard sagde herom, at man ikke i den Ordning, der blev gennemført, fandt meget af de socialdemokratiske Programtaler før Valget. Dette er rigtigt. Det er rigtigt, at den Valutaordning, som gennemførtes, ikke indeholdt meget af det socialdemokratiske Partis Valgtaler, men jeg har tilladt mig at gøre opmærksom paa, at den heller ikke indeholdt noget af andre Partiers Valgtaler og aldeles intet af Venstres Valgtaler. Den indeholdt nemlig noget andet; den indeholdt en Tagen Stilling til Valuta-spørgsmaalet, saaledes som det laa i Efteraaret 1924, da vor økonomiske Udvikling var gaaet paa en ganske bestemt Maade, og jeg tror nu ikke, man vil kunne anke over, at en Regering ikke staar stædigt fast paa, hvad den en Gang har sagt, i et saadant Spørgsmaal, som jo intet har med politiske Partiprogrammer eller Principper

at gøre, men søger at finde en Løsning, som svarer til den foreliggende Situation; tværtimod tror jeg, man maa rose den højtærede Regering derfor, ligesom man maa rose det daværende Landstingsmedlem Hr. Madsen-Mygdal for, at han ogsaa gik med til en Ordning, som laa meget fjernt fra den, han havde talt for under Valgkampen. Som bekendt gik denne ud paa øjeblikkelig Indførelse af Guldindløselighed.

Hver Gang de Konservative nævner Valutaordningen, har man et Indtryk af, at det stikker dem i Hjertet; Erindringen om deres Valutapolitik føler de som et Stik i Hjertet, og det er forstaaeligt, for aldrig har de Konservative ført en saa uklog Politik, som den Gang Valutaloven var til Behandling; at de satte sig selv udenfor ved den Lejlighed, lægger jeg ikke de Konservative i Folketinget til Last, idet disse i høj Grad viste Villighed til at være med, men det skyldes andre Omstændigheder, som jeg ikke nu skal komme ind paa; jeg har allerede tidligere fremført dem fra denne Talerstol. Men naar det ærede Medlem Hr. Korsgaard taler om, hvem der har præget Valutaordningen, er der en Ting, der er uimodsigelig, og det er, at de Konservative ikke har præget den, for de undveg til sidst enhver Mulighed for at komme dertil. Men idet de Konservative saaledes med en vis Smerte ser tilbage paa denne Valutaordning og maa konstatere, at den i de forløbne Maaneder har virket tilfredsstillende valutamæssigt set, tilføjer de altid, til Beroligelse for Offentligheden og for sig selv, at selvfølgelig ønsker de, at denne Ordning, som de ikke tror paa, maa holde, og det er patriotisk af dem at gøre dette, om end det kunde være patriotisk at gøre det i en endnu smukkere Form. Og at Ordningen til nu er forløbet gunstigt, kan jo enhver se, som ser paa, hvad vi fastsatte i denne Lov, og hvorledes Valutakurserne i Øjeblikket er, sammenlignet med det, vi fastsatte. Vi fastsatte i denne Lov, at i Tiden indtil 1. Juli 1925 skulde Maksimum for 1 Dollar være 5 Kr. 74 Ø., indtil 1. Januar 1926 skulde den være 5 Kr. 60 Ø., og indtil 1. Juli 1926 skulde den være 5 Kr. 46 Ø. I Gaar, den 4. April, var den 5 Kr. 46 Ø., hvilket er Maksimumsbeløbet af det, vi fastsatte for Tidspunktet 1. Juli 1926, idet man ventede, at man ikke kunde tilvejebringe en saadan Stigning i et hurtigere Tempo end det, som blev tilkendegivet i Lovens Ord.

Jeg maa maaske her have Lov til at indskyde, at i forskellige Betragtninger, som dels har staaet i Dagspressen og dels i „Finanstidende“ om Bevægelserne i National-